

[Alsing Andersen.]

ikke udsprang af militære lyster hos os. Vi ved, at den opstod af den bitre nødvendighed, efter at den østeuropæiske militæralliance under Sovjetunionens ledelse allerede var en kendsgerning. Hvordan Europa havde set ud i dag uden NATO, ved vi ikke, men vi er tilfredse med at konstatere, at den forsvarsalliance, der blev oprettet i samarbejde med USA og Canada, har haft en fredssikrende og stabiliserende indflydelse i denne del af verden.

NATO er en sammenslutning af frie nationer, og samarbejdet er et samarbejde mellem frie og selvstændige nationer. Det gav ikke mindst rådsmødet i december måned udtryk for. Vi hilser ned tilfredshed den indsats, som Danmark og Norge øvede under disse forhandlinger, og det har glædet os at konstatere, at det politiske samarbejde inden for NATO bliver udbygget og underbygget, og at man også er klar over, at der i den kommende tid mere end hidtil må lægges vægt på det økonomiske, videnskabelige og tekniske samarbejde. Vi for vort vedkommende ser med tilfredshed tilbage på de ni år, der er gået, siden NATO oprettedes, og vi erkender denne organisations nytte og nødvendighed, så længe forholdene i Europa ikke er ganske forandret, eller så længe verdenssituationen ikke er ændret på en sådan måde, at FN gennem et tillidsfuldt samarbejde mellem medlemsstaterne kan overtage den fredsbevarende rolle, som NATO nu varetager.

Det er ikke nødvendigt for mig at bevise, at NATO er en ren forsvarsalliance. Denne kendsgerning forandres ikke, selv om kommunisterne i deres propaganda ynder at kalde denne organisation for den „aggressive Atlantblok“.

Mon tiden ikke snart er inde til — i fredens og afspændingens interesse — at standse denne ejendommelige form for fredspropaganda? Ja, denne form for propaganda går endog så vidt, at den indgår som et led i den henvendelse om fred og samarbejde, som den øverste sovjet har sendt til det danske

folketing. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et par ganske korte citater.

Jeg læser f. eks. i denne henvendelse følgende:

„Uheldigvis møder Sovjetunionens fredspolitik stadig modstand fra indflydelsesrige kredse i de vestlige lande, og især i De Forenede Stater...“

Og senere hedder det i denne henvendelse, formet som en appel bl. a. til dette tings medlemmer:

„I, den gode viljes mænd og kvinder. Det står i jeres magt at tøjle de politiske ledere og statsmænd, der tilsidesætter folkenes interesser og leger med deres skæbne.“

Tror de gode viljers kvinder og mænd i den øverste sovjet virkelig, at de gør det tilsigtede indtryk i den frie verden med sådanne mistænkeliggørelser? Tror de virkelig, at de dermed tjener fredens og afspændingens sag? Nej, man ville bidrage mere til en gensidig forståelse og dermed også til nedrustningens fremme, dersom man ville begynde med at nedruste sin propaganda.

Medens jeg er ved brevene fra Sovjetunionen, vil jeg gerne i tilslutning til stats- og udenrigsministeren sige, at der er mange punkter og mange formuleringer, som vi efter ordlyden kan samstemme i. Det gælder ikke mindst ønskerne om at ville afstå fra trusler om magtanvendelse og fra angreb, om gensidig respekt for suveræniteten, om ikke-indblanding i andre landes forhold o. s. v. Disse og andre ædle mål og leveregler er imidlertid allerede fastlagt i FN's pagt, som alle medlemmer højtideligt ved deres underskrift har forpligtet sig til at overholde i deres indbyrdes forhold. Derfor kan Sovjetunionen meget vel have ret i, at det vil være nyttigt at minde om disse forpligtelser. Men ganske særlig ville det blive af afgørende betydning for FN's fremtid og for freden mellem folkene, dersom staterne ville gå fra ord til handling og i praksis leve efter de grundsætninger, de har givet tilslutning. Det ungarske folk f. eks. og millioner med